

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci žalobce **R. E.**, zastoupeného JUDr. Alenou Jírovcovou, advokátkou se sídlem Krátká 233, Jičín, proti žalované **Vězeňské službě České republiky, Věznici Valdice**, se sídlem nám. Míru 55, Valdice, v řízení o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu,

t a k t o :

- I. Určuje se nezákonnost zásahu žalované prováděného od 17. 3. 2015 do 12. 2. 2016 a spočívajícího ve vyplácení sociálního kapesného ve výši 100 Kč měsíčně žalobci z jeho osobního konta „O“.
- II. Žalované se přikazuje vrátit žalobci částku 1 100 Kč na jeho osobní konto „O“, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žaloba se z a m í t á v rozsahu, v němž se žalobce domáhal určení nezákonnosti zásahu žalované spočívajícího v zablokování finančních prostředků žalobce uložených na jeho účtu peněz v úschově u žalované

zaúčtovaných na jeho osobním kontě „O“ a v neumožnění jejich čerpání žalobcem.

- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 76 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 11. 6. 2015 byl Okresnímu soudu v Jičíně doručen „*návrh na vydání soudního příkazu*“, kterým by soud nařídil žalované, aby žalobci umožnila „*disponovat s finanční částkou protizákonně blokovanou na kontě „O“ – úschova*“ účtu vedeného k žalobcově osobě ve výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce v návrhu uvedl, že dne 17. 3. 2015 potvrdil přijetí částky 10 000 Kč zaslané na jeho jméno do Věznice Valdice. Dne 18. 3. 2015 Věznice Valdice rozúčtovala tuto částku na žalobcovo konto tak, že 50 % částky rezervovala pro úhradu nákladů výkonu trestu a dalších pohledávek a 50 % uložila na konto „O“ – úschova. Žalovaná však žalobci neumožňuje disponovat ani s polovinou došlé částky umístěné na kontě „O“ – úschova, s odkazem na exekuční příkaz vydaný Exekutorským úřadem Praha 7 dne 21. 1. 2015, pod č. j. 101 EX 04846/14-041, na provedení exekuce příkázáním jiné pohledávky než pohledávky z účtu u peněžního ústavu, kterým je vymáhána pohledávka Všeobecné zdravotní pojišťovny pocházející z trestního řízení. Podle žalobce je postup žalované v rozporu s § 25 odst. 1 a 4 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o výkonu trestu odnětí svobody“), neboť tato ustanovení garantují odsouzenému dispozici s 50 % došlých finančních prostředků k nákupům ve výkonu trestu odnětí svobody i v případě, že má neuhrazené pohledávky uvedené v § 25 odst. 4 citovaného zákona. Tuto garanci nemůže prolomit ani postup exekutora dle zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů (dále jen „exekuční řád“).

[2] Okresní soud v Jičíně rozhodl usnesením ze dne 8. 10. 2015, č. j. 9C 50/2015 – 56, dle § 104b odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), že není věcně příslušný k projednání a rozhodnutí věci. Podle okresního soudu žalobce brojí proti postupu žalované jakožto orgánu veřejné moci, který zasahuje do jeho veřejných subjektivních práv. Jde tedy o věc správního soudnictví a k jejímu projednání je věcně příslušný Krajský soud v Hradci Králové. Tomu také okresní soud věc následně postoupil.

[3] Krajský soud nejprve usnesením ze dne 26. 1. 2016 přiznal žalobci zcela osvobození od soudního poplatku a ustanovil mu k ochraně jeho práv v této věci v záhlaví rozsudku uvedenou zástupkyni. Poté žalobce prostřednictvím dané zástupkyně vyzval k doplnění žaloby tak, aby měla všechny náležitosti vyžadované zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a aby z ní bylo patrné, o jaký druh žaloby se jedná, tj. zda žalobce napadá rozhodnutí správního

orgánu, nebo zda se domáhá ochrany proti nečinnosti správního orgánu, či ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu.

[4] Podáním ze dne 26. 2. 2016 žalobce doplnil žalobu. Přípisem ze dne 24. 4. 2017 žalobce sdělil krajskému soudu, že byl trvale přemístěn k výkonu trestu z Věznice Valdice do Věznice Plzeň. Zároveň „doplnil“ označení žalovaného o Vězeňskou službu České republiky, Věznici Plzeň. Podáním ze dne 30. 6. 2017 žalobce „upřesnil“ žalobní petit takto: „1. *Určuje se nezákonnost zásahu ze strany žalovaného prováděného od 17. 3. 2015 spočívajícího v zablokování finančních prostředků žalobce uložených na jeho účtu peněz v úschově u žalovaného zaúčtovaných na jeho osobním kontě „O“ a neumožnění žalobci jejich čerpání a následném vyplacení sociálního kapesného ve výši 100,-Kč měsíčně žalobci z tohoto jeho konta „O“.* 2. *Zakazuje se žalovanému, aby v porušování práva žalobce čerpat finanční prostředky zaúčtované na jeho osobním kontu „O“ účtu peněz v úschově u žalovaného pokračoval.* 3. *Přikazuje se žalovanému v dané věci obnovit předešlý stav finančních prostředků žalobce na jeho osobním kontu „O“ účtu peněz v úschově u žalovaného, jaký byl k termínu 16. 3. 2015, tj. vrátit žalobci částku do výše 5.000,-Kč zaúčtovaných na jeho účet peněz v úschově u žalovaného na jeho osobním kontu „O“, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.“*

[5] Usnesením ze dne 10. 8. 2017 krajský soud vyloučil k samostatnému projednání žalobu na ochranu před nezákonným zásahem Vězeňské služby České republiky, Věznice Plzeň, neboť nepovažoval za vhodné vést společné řízení o žalobě proti tvrzeným nezákonným zásahům, jichž se měly v různé době dopouštět různé správní orgány (nejprve Věznice Valdice, následně Věznice Plzeň).

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

[6] V doplnění žaloby ze dne 26. 2. 2016 žalobce uvedl, že si odpykává trest odnětí svobody ve Věznici Valdice a proti jeho osobě je vedeno více exekucí pro celkový dluh ve výši cca. 200 000 Kč. Žalobce se svojí žalobou domáhá posouzení právní otázky, která má, dle jeho tvrzení, pro život většiny odsouzených ve věznicích ČR velký význam a která ovlivňuje podstatným způsobem jejich život. Dle žalobce je současný výklad obecně závazných právních předpisů ze strany Vězeňské služby ČR, zejména výklad § 23 a § 25 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, v rozporu se zásadami restorativního přístupu v systému zacházení s vězněnými osobami. Uvedená ustanovení dle žalobce poskytují ochranu povinným osobám z řad odsouzených, obdobně jako je poskytována ochrana povinným osobám v civilním životě, kdy těmto osobám mimo jiné v případě nařízení exekuce příkázáním pohledávky z účtu nelze odebrat částku odpovídající dvojnásobku životního minima, tzv. nezabavitelnou částku ve smyslu § 304b o. s. ř. Žalovaná v rozporu s citovanými ustanoveními zákona o výkonu trestu odnětí svobody odmítla uvolnit čerpání peněžních prostředků obdržených žalobcem od blízké osoby a provedla jejich celkovou blokaci, a to s odvoláním na exekuční příkaz vydaný Exekutorským úřadem Praha 7 dne 21. 1. 2015, pod č. j. 101 EX 04846/14-041, na provedení exekuce příkázáním jiné pohledávky než pohledávky z účtu u peněžního ústavu.

[7] Podstatou žaloby je, že žalobce nemá přístup ke svému osobnímu kontu, žalovaná odmítá uvolnit jeho finanční prostředky, ze kterých mu poskytuje pouze 100

Kč měsíčně formou sociálního kapesného. Žalobce se tak dostal do pozice odsouzeného, který si v podstatě nemůže zakoupit základní hygienické potřeby, nemá na poštovné a další potřebné věci nutné pro korespondenci s blízkými osobami, právními zástupci, úřady, natož na léky, noviny, odborné časopisy, knihy a jiné pomůcky nutné k jeho resocializaci. Částka 100 Kč měsíčně mu nepostačuje ani na zubní pastu, mýdlo a holicí potřeby. Žalobce není bez své viny ve Věznici Valdice pracovně zařazen a svou finanční situaci tak nemůže ovlivnit k lepšímu jinak, než finanční podporou ze strany své rodiny.

[8] V důsledku napadeného postupu žalované žalobce navíc nemá přístup ke svým finančním prostředkům, respektive nemá žádný příjem, a má tak nárok na sociální kapesné z prostředků věznice dle § 16 odst. 7 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Toto sociální kapesné je mu však sráženo z jeho zablokovaných prostředků na osobním kontě, tzv. kontě „O“, určených na úhradu exekovaných dluhů.

[9] Dle přesvědčení žalobce žalovaná porušuje zákon o výkonu trestu odnětí svobody a řídí se nesprávným pokynem právničky ekonomického odboru Generálního ředitelství Vězeňské služby ČR Mgr. K. M. Na základě exekučního příkazu k provedení exekuce příkázáním jiné pohledávky totiž poukáže příslušnému exekučnímu úřadu nejen finanční obnos povinného z řad odsouzených zaúčtovaný na jeho účtu peněz v úschově z tzv. konta „E“, ale poukáže, respektive zablokuje, zároveň i peníze odsouzeného zaúčtované na jeho osobním kontě, tzv. kontě „O“.

III. Shrnutí vyjádření žalované

[10] Žalovaná ve vyjádření k žalobě (podaném ještě v řízení vedeném u Okresního soudu v Jičíně) vyslovila nesouhlas s tvrzením žalobce, podle něž je její postup v rozporu s § 25 odst. 1 a 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Žalovaná při příjmu peněz žalobce a nakládání s nimi postupovala podle uvedeného zákonného ustanovení a podle § 18 nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 43/2010, o postupu při rozúčtování odměn osob, které jsou ve výkonu trestu odnětí svobody a v ústavu zabezpečovací detence zaměstnány, o úhradě nákladů spojených s výkonem vazby a trestu odnětí svobody a o evidenci finančních prostředků obviněných a odsouzených. Peníze, které žalobce ve věznici dne 18. 3. 2015 obdržel, tak byly rozděleny na dvě poloviny. Z toho první polovina (částka 5000 Kč) byla převedena na konto „O-osobní“ a druhá polovina (rovněž částka 5000 Kč) na konto „R-rezerva“. Peníze žalobce na kontě „R“ byly ponechány do doby rozúčtování pracovní odměny, tj. do 14. 4. 2015. Protože žalobce nesplnil z pracovní odměny svou povinnost k úhradě nákladů výkonu trestu za měsíc březen 2015, byly tyto náklady v částce 1500 Kč uhrazeny z konta „R“. Protože žalobce má pohledávky naplňující kritéria uvedená v § 25 odst. 4 zákona o výkonu odnětí svobody, byl dne 14. 4. 2015 zároveň převeden zůstatek na kontě „R“ na konto „E-exekuce“.

[11] Do Věznice Valdice byl dále dne 22. 1. 2015 doručen exekuční příkaz č. j. 101 EX 04846/14-041 na osobu žalobce pro aktuálně vymáhanou částku 177 963 Kč. Jedná se o exekuční příkaz na provedení exekuce příkázáním jiné pohledávky než pohledávky z účtu u peněžního ústavu, který má povinný (žalobce) vůči dlužníkovi (žalovaná), a to peněžních prostředků na disponibilním účtu peněz v úschově vedeném dle § 25 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Při provádění exekučních

příkazů žalovaná postupuje podle pokynu právníčky Generálního ředitelství Vězeňské služby České republiky Mgr. K. M. Pokud je tedy vydán exekuční příkaz k provedení exekuce příkázání jiné pohledávky, jsou na úhradu použity veškeré finanční prostředky došlé do věznice, tzn. konto „E“ i konto „O“.

IV. Ústní jednání

[12] Při jednání konaném dne 10. 8. 2017 žalobce uvedl, že se domáhá vyslovení rozsudku v souladu s petitem obsaženým v doplnění žaloby ze dne 30. 6. 2017. Dále konstatoval, že v mezidobí (od podání žaloby) došlo k tomu, že peníze z jeho účtu byly nenávratně převedeny exekutorovi a částečně vyčerpány za sociální dávky. Vědom si této skutečnosti žádal o vydání předběžného opatření, jeho žádost však byla zamítnuta. Navrhl, aby mu byla vyplacena celá částka ve výši 5 000 Kč, neboť částka 100 Kč, na které v prvním měsíci díky došlé částce 10 000 Kč neměl nárok, se následným měsícem, kdy mu peníze na účet zase přijdou, „vynuluje“. Dodal, že jeho celkový příjem činil 10 000 Kč, ten však nebyl disponovatelný, a proto měl právo na vyplácení měsíční dávky ve výši 100 Kč. Nezákonný zásah dle jeho názoru nadále trvá, neboť Věznice Plzeň, která momentálně jeho finanční prostředky spravuje, jeho konto „O“ nadále blokuje. Žalobce dále odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 6. 4. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1351/16, s tím že dle daného nálezu je postup žalované nezákonný. K dotazu krajského soudu žalobce uvedl, že nepodával návrh na zastavení exekuce vedené na základě exekučního příkazu vydaného Exekutorským úřadem Praha 7 pod č. j. 101 EX 04846/14-041, neboť se domníval, že žalovaná neměla postupovat v souladu s předmětným exekučním příkazem. Žalobce v rozhodné době daný exekuční příkaz ani neměl.

[13] Žalovaná při jednání uvedla, že peníze blokové na kontě „O“ byly vyplaceny dne 12. 2. 2016 na účet stanovený exekučním příkazem. Své tvrzení doložila mzdovým listem žalobce za období 01/2016 - 06/2016. Žalovaná dodala, že pokud se žalobce domníval, že předmětná exekuce je vedena nepřipustným způsobem nebo že jeho finanční prostředky nemohou být postiženy exekucí, měl použít prostředků, které k tomu poskytuje zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů (dále jen „exekuční řád“), a občanský soudní řád v exekučním řízení u exekučního soudu, respektive exekučního soudu, u kterého je exekuce vedena.

V. Posouzení věci krajským soudem

[14] Žalobce se domáhá soudní ochrany v řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, tedy dle § 82 a násl. s. ř. s., jak je patrné zejména z doplnění žaloby ze dne 30. 6. 2017 a z vyjádření žalobce při jednání konaném dne 10. 8. 2017. Nezákonný zásah spatřuje předně v tom, že mu žalovaná blokovala čerpání finančních prostředků, které dne 17. 3. 2015 obdržel a které byly uloženy na jeho účtu peněz v úschově u žalované zaúčtované na jeho osobním kontě „O“. Dále označuje za nezákonný zásah skutečnost, že žalovaná mu vyplácela tzv. sociální kapesné ve výši 100 Kč měsíčně právě z finančních prostředků blokových na jeho kontu „O“. Krajský soud shledal žalobu částečně

důvodnou, za důvodné považoval žalobní námitky týkající se druhého z tvrzených nezákonných zásahů.

[15] Námitky žalobce, podle nichž žalovaná nezákonným způsobem zasahovala do jeho práv tím, že zablokovala finanční prostředky žalobce uložené na jeho osobním kontě „O“, krajský soud shledal nedůvodné. V řízení sice bylo prokázáno, že žalovaná skutečně blokovala finanční prostředky nacházející se na osobním kontě „O“ žalobce, a to v době od 17. 3. 2015 do 12. 2. 2016. Činila tak však na základě exekučního příkazu vydaného Exekutorským úřadem Praha 7 dne 21. 1. 2015, pod č. j. 101 EX 04846/14-041. Exekuční příkaz byl vydán na provedení exekuce příkázáním jiné pohledávky než pohledávky z účtu u peněžního ústavu, a to „*peněžních prostředků na disponibilním účtu peněz v úschově vedeném dle § 25 zákona č. 169/1999 Sb.*“ Soudní exekutor dlužníku povinného (tj. žalované) zakázal, aby povinnému (tj. žalobci) „*pohledávky vyplatil, provedl na ně započtení nebo s nimi jinak nakládal*“. Dne 12. 2. 2016 byly peníze blokovány na kontě „O“ vyplaceny na účet stanovený exekučním příkazem.

[16] Podle § 25 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody „*[p]okud byly odsouzenému do věznice zaslány peníze, převedou se na jeho účet zřízený a vedený věznicí a odsouzený se o tom vyrozumí. Odsouzený nesmí mít u sebe během výkonu trestu finanční hotovost (...)*“. Podle § 25 odst. 4 téhož zákona „*[n]euhradí-li odsouzený rozsudkem stanovenou škodu nebo nemajetkovou újmu způsobenou trestným činem, pro který se nachází ve výkonu trestu, pohledávky spojené s trestním řízením, pohledávky vzniklé v souvislosti s poskytnutím nebo zajištěním zdravotních služeb a úhrady regulačních poplatků a doplatků nad rámec veřejného zdravotního pojištění, soudní a správní poplatky a škodu nebo nemajetkovou újmu, kterou způsobil Vězeňské službě během výkonu trestu, může k úhradě za poskytnuté zdravotní služby nehrazené z veřejného zdravotního pojištění a nákupu podle § 23 použít pouze polovinu peněžních prostředků podle odstavce 1 věty první a zbývající část peněžních prostředků může použít jen na úhradu těchto pohledávek; to neplatí pro peníze výslovně zasláné na úhradu nákladů uvedených v odstavci 1 větě třetí*“. Podle § 23 odst. 1 cit. zákona „*[o]dsouzený má právo nakupovat nejméně jedenkrát týdně v prodejně věznice potraviny a věci osobní potřeby, případně věci pro zájmovou a vzdělávací činnost nebo k realizaci programu zacházení. Nákup se uskutečňuje formou bezhotovostní platby z té části peněžních prostředků, s níž může volně disponovat. Ředitel věznice může upřednostnit před nákupem úhradu nákladů na nezbytné léčivé přípravky, potraviny pro zvláštní lékařské účely, zdravotnické prostředky a doplatky za ně, na zdravotní výkony nehrazené nebo částečně hrazené z veřejného zdravotního pojištění a na regulační poplatky nebo spojených s pořízením nezbytných osobních dokladů*“.

[17] Krajský soud je předně názoru, že žalobce se měl bránit primárně proti postupu exekutora, který vydal exekuční příkaz č. j. 101 EX 04846/14-041, domnívali se, že exekucí nelze postihnout finanční prostředky uložené na jeho kontu „O“. Mohl tak například podat návrh na zastavení exekuce podle § 55 exekučního řádu. Nic takového však neučinil, jak uvedl k dotazu krajského soudu při jednání. Na právě uvedeném by nic nezměnila ani skutečnost, že by žalobce v první moment nevěděl o tom, že jeho finanční prostředky uložené na kontu „O“ jsou zablockovány na základě dané exekučního příkazu (jak tvrdil při jednání). O důvodu zablockování předmětných finančních prostředků se dozvěděl nejpozději z vyjádření žalované k žalobě ze dne 2.

7. 2015, doručeného žalobci dne 14. 7. 2015. Peníze blokované na kontě „O“ byly přitom vyplaceny na účet stanovený exekučním příkazem až dne 12. 2. 2016.

[18] Žalovaná si podle mínění krajského soudu za těchto okolností nebyla oprávněna sama posoudit zákonnost daného exekučního příkazu a případně podle něj nepostupovat, žalovaná byla povinna jej respektovat.

[19] Krajský soud dodává, že mu nepřísluší předjímat, jak by případný návrh na zastavení exekuce v rozsahu exekuce prováděné na základě daného exekučního příkazu posoudil příslušný exekutor, eventuálně příslušný exekuční soud. Domnívá se však, že výše citovaná ustanovení zákona o výkonu trestu odnětí svobody (ani žádná jiná ustanovení dalších relevantních právních předpisů) nebrání tomu, aby finanční prostředky uložené na kontu odsouzeného vedeného dle § 25 odst. 4 byly postihnuty exekucí, je-li na ně řádně vydán exekuční příkaz. Z citovaných ustanovení zákona o výkonu trestu odnětí svobody nijak neplyne, že by poskytovala povinným osobám z řad odsouzených obdobnou ochranu, jako je poskytována povinným osobám v civilním životě, tedy že by těmto osobám v případě nařízení exekuce příkázáním pohledávky z účtu nebylo možné odebrat částku odpovídající dvojnásobku životního minima, jak namítl žalobce. Z § 25 odst. 4 uvedeného zákona plyne toliko, že pokud odsouzený obdrží ve věznici peníze a má neuhrazené pohledávky vyjmenované v daném ustanovení, může Vězeňská služba použít na úhradu daných pohledávek pouze polovinu z takto obdržených finančních prostředků. Je-li však na tyto finanční prostředky vydán exekuční příkaz, jedná se o odlišnou situaci, kterou § 25 odst. 4 zmiňovaného zákona neřeší.

[20] Opačný závěr nelze dovozovat ani z nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1351/16, na nějž žalobce poukázal při jednání krajského soudu. Uvedený nález na nynější věc nedopadá, neboť ve věci posuzované Ústavním soudem Vězeňská služba strhávala z účtu stěžovatele peněžní prostředky nad hranici jedné poloviny stanovené v § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody (dle exekučního příkazu na příkazání jiné peněžité pohledávky, na jehož základě byla prováděna daňová exekuce dle § 191 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu), které pocházely z jeho invalidního důchodu. Ústavní soud konstatoval, že dávky důchodového zabezpečení představují z hlediska daňové exekuce příjem postavený naroveň mzdě, přičemž ve vztahu k oběma těmto zdrojům příjmu je třeba uplatnit ochranu (v podobě tzv. nezabavitelné částky) obsaženou v ustanovení § 278 o. s. ř., jež se uplatní i ve vztahu k úpravě provádění daňové exekuce srážkami ze mzdy. Ústavní soud tedy shledal, že daným exekučním příkazem bylo porušeno základní právo stěžovatele na ochranu vlastnictví, zrušil předmětný exekuční příkaz a zakázal vězeňské službě, aby pokračovala v porušování tohoto práva stěžovatele spočívajícím v provádění srážek z účtu stěžovatele v rozsahu jdoucím nad rámec stanovený v § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. V nyní posuzované věci nic nesvědčí tomu, že by zdrojem prostředků, které žalobce obdržel dne 17. 3. 2015 ve Věznici Valdice, byly dávky důchodového zabezpečení (žalobce nic takové ani netvrdí). Žalobce se zároveň nijak nebránil proti samotnému exekučnímu příkazu, na jehož základě mu tyto finanční prostředky byly zablokovány.

[21] Judikatura Nejvyššího správního soudu připouští, že postup Vězeňské služby vůči odsouzenému může za určitých okolností představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. (viz např. rozsudek ze dne 29. 11. 2012, č. j. 5 As 43/2012 - 40).

V nyní posuzovaném případě tak tomu však nebylo. Žalovaná byla exekučním příkazem č. j. 101 EX 04846/14-041, proti němuž se žalobce nijak nebránil, vázána. Její postup tedy nepředstavoval nezákonný zásah.

[22] Krajský soud nicméně souhlasí s žalobcem v tom, že za dané situace nebylo možné, aby mu žalovaná vyplácela tzv. sociální kapesné ve výši 100 Kč měsíčně dle § 16 odst. 8 zákona o výkonu trestu odnětí svobody a zároveň danou částku v době od 17. 3. 2015 do 12. 2. 2016 strhávala z žalobcova osobního konta „O“. Jestliže měla žalovaná exekučním příkazem č. j. 101 EX 04846/14-041 zakázáno jakkoliv nakládat s peněžními prostředky na disponibilním účtu žalobce vedeném dle § 25 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, pak mu z něj nemohla strhávat ani uvedenou částku. Sociální kapesné bylo nutno žalobci vyplácet z prostředků státu, tak jak to zákon předpokládá v případech, kdy odsouzený není zařazen do práce, neodmítl bez závažného důvodu práci a nemá v období jednoho kalendářního měsíce jiný příjem nebo jiné finanční prostředky ve výši alespoň 100 Kč. Krajský soud považuje za vnitřně rozporný závěr žalované, podle nějž na jednu stranu prostředky na žalobcově osobním kontu „O“ byly v uvedeném období zablokovány (žalobce je nemohl čerpat) a na druhou stranu z nich byla strhávána částka 100 Kč měsíčně.

VI. Závěr a náklady řízení

[23] Krajský soud z výše uvedených důvodů jednak určil nezákonnost zásahu žalované prováděného od 17. 3. 2015 do 12. 2. 2016 a spočívajícího ve vyplacení sociálního kapesného ve výši 100 Kč měsíčně žalobci z jeho osobního konta „O“. Žalované zároveň přikázal vrátit žalobci takto vyplacenou částku, tj. 1 100 Kč, a to na jeho osobní konto „O“ do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 87 odst. 2 s. ř. s.).

[24] Žaloba se ovšem zamítá v rozsahu, v němž se žalobce domáhal určení nezákonnosti zásahu žalované spočívajícího v zablokování finančních prostředků žalobce uložených na jeho účtu peněz v úschově u žalované zaúčtovaných na jeho osobním kontě „O“ a v neumožnění jejich čerpání žalobcem (§ 87 odst. 3 s. ř. s.).

[25] Výrok o nákladech řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci částečný úspěch, krajský soud mu tedy přiznal právo na náhradu poměrné části nákladů. Žalobce požadoval přiznání nákladů řízení ve výši 2366 Kč, z toho 2100 Kč za úkony učiněné ve fázi řízení, v níž nebyl zastoupen (7 x paušální náhrada nákladů po 300 Kč), a 266 Kč za hotové výdaje vynaložené po ustanovení zástupkyně (tvořené poštovním za korespondenci se soudem a zástupkyní). Na částku 2100 Kč však žalobce nemá nárok, neboť paušální náhradu nákladů nezastoupeného účastníka nelze ve správním soudnictví uplatňovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015 – 79). Pokud jde o hotové výdaje žalobce vyčíslené částkou 266 Kč (7 x 38 Kč za doporučené dopisy), dle sdělení Vězeňské služby ze dne 28. 8. 2017 jsou v informačním systému VIS evidovány za období od 15. 2. do 27. 2. 2017 pouze tři doporučené dopisy zaslané žalobcem jeho zástupkyní. Krajský soud tak má za doložené pouze výdaje vynaložené na poštovné za tyto tři dopisy a dále za dopis zaslaný krajskému soudu - celkem tedy výdaje ve výši 152 Kč. Žalobce měl ve věci pouze poloviční úspěch, a

tak je žalovaná povinna žalobci zaplatit na nákladech řízení 76 Kč (do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku).

[26] Krajský soud ustanovil žalobci k ochraně jeho práv v tomto řízení zástupkyni - advokátku. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 s.ř.s.). O odměně ustanovené zástupkyně soud rozhodne samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 16. srpen 2017

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
R. V.